

CALEA MĂNTUIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

EDITORIAL

Schimbarea la față a omului și a societății

În plină vară credincioșii ortodocși celebrează cu multă evlavie și bucurie marele praznic împărătesc al Schimbării la Față a Domnului nostru Iisus Hristos. După cum cunoaștem, toate praznicele împărătești ne prezintă câte un moment din viața și lucrarea mântuitoare a lui Iisus Hristos, pentru a-l face relevant, viu și eficient acel moment din viața Mântuitorului pentru fiecare credincios în parte. În acest sens, ne gândim și la sărbătoarea Schimbării la Față a Domnului, care are o mulțime de semnificații și de consecințe pentru viața oamenilor și a lumii. Relatând despre acest eveniment, Sfântul. Evanghelist Luca (9, 28-36) spune, că Iisus Hristos a luat cu Sine pe trei dintre Apostolii Săi: pe Petru, pe Iacob și pe Ioan și S-a suit pe munte ca să se roage. Și, deodată, fața Lui S-a schimbat și îmbrăcămintea Lui a devenit strălucitoare (cf. Luca 9, 29). În acel moment au apărut doi bărbați care stăteau de vorbă cu El, Moise și Ilie, care intrând și ei în acea strălucire a slavei, vorbeau cu Iisus despre cele ce aveau să se întâmple cu El la Ierusalim. Apostolii Domnului fiind părtași la acest moment luminos din viața lui Iisus, au căzut la pământ stăpâniți de somn. Apostolul Petru a zis lui Iisus: „Învățătorule, bine este ca noi să fim aici și să facem trei colibe: una Ție, una lui Moise și una lui Ilie, neștiind ce spune” (Luca 9, 33).

Ce imagine extraordinară este aceasta, prin care Hristos Domnul este transformat în umanitatea Lui, pe care a asumat-o la Întrupare din Fecioara Maria și de la Duhul Sfânt, în care lumină au fost cuprinși și alți oameni, și anume, cei trei ucenici ai lui Iisus. Culminarea acestei realități este confirmată și de cuvintele dumnezeiești venite din cer: „Acesta este Fiul Meu Cel iubit, de Acesta să ascultați” (Luca 9, 35).

Evenimentul Schimbării la Față a Domnului este atât de copleșitor, de înalt și de sublim, încât cuvintele omenești sunt prea neputincioase, pentru a putea exprima bogăția de daruri pe care acesta le pune în lumină pentru întreaga creație, în general, și pentru fiecare om în parte, în special.

În primul rând, praznicul Schimbării la Față evidențiază un fapt important,

și anume, că Iisus Hristos a dorit să arate ucenicilor Săi destinația ultimă a Persoanei Sale divino-umane, care este aceea, de a intra și ca Om, în slava pe care a avut-o ca Fiul Cel veșnic al Tatălui în iubirea veșnică și desăvârșită a Sfintei Treimi. Prin acest praznic, El ne indică tuturor drumul pe care avem să-l parcurgem, înaintând împreună cu El, pentru a ne învrednici prin El, de aceeași slavă, de care a fost învrednicită umanitatea Sa. Acest drum spre transfigurarea persoanei umane prin Iisus Hristos are loc în Biserică, un adevărat Laborator al luminării, transfigurării și desăvârșirii omului. Iisus Hristos, lucrător prin Biserică Sa, prin Duhul Sfânt, este garantul înveșnicirii persoanei umane.

În al doilea rând, această sărbătoare subliniază rolul unificator al lui Hristos, în ceea ce privește importanța celor două Testamente: Cel Vechi și Cel Nou. Apariția în slavă a lui Moise și Ilie pe Muntele Schimbării la Față este o mărturie grațioasă a faptului, că Iisus Hristos unește cele două Testamente, cel Vechi și cel Nou. Primul, adică cel Vechi, anticipând venirea și lucrarea Lui mântuitoare, cel de al doilea, adică cel Nou, confirmând și mărturisind despre această lucrare mesianică a Fiului Omului și Fiului Tatălui deopotrivă. Reprezentanții cei mai de seamă ai Vechiului Testament este proorocul Moise, cel care a primit de la Dumnezeu, pe Muntele Sinai cele zece porunci, care exprimă voia cea sfântă a lui Dumnezeu și proorocul Ilie, cel care a fost garantul păstrării credinței puternice în unicul, viul și adevăratul Dumnezeu, într-o lume idolatră, care nu se putea ridica la cunoașterea adevăratului Dumnezeu. Cei doi bărbați ai Vechiului Testament, Moise și Ilie, care au apărut pe muntele Schimbării la față, ne arată marea iubire a lui Dumnezeu față de întreaga lume, care a fost asumată prin Iisus Hristos.

În al treilea rând, mărturisirea lui Dumnezeu Tatăl făcută pentru Iisus Hristos, asemănătoare celei de la Botezul Său în râul Iordan, înseamnă o

Continuare în pagina 2

Pr. Ioan TULCAN

PREDICA

Muntele lui Dumnezeu

Duminica a IX-a după Rusalii

„În vremea aceea a silit Iisus pe ucenici să intre în corabie și să treacă înaintea Lui, pe țărâmul celălalt, până ce El va da drumul mulțimilor. Iar dând drumul mulțimilor, S-a suit în munte, ca să Se roage singur. Și, făcându-se seară, era singur acolo. Iar corabia era acum la multe stadii departe de pământ, fiind învăluită de valuri, căci vântul era împotriva. Iar la a patra strajă din noapte, a venit la ei Iisus, umblând pe mare. Văzându-L umblând pe mare, ucenicii s-au înspăimântat, zicând că e nălucă și de frică au strigat. Dar El le-a vorbit îndată, zicându-le: Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți! Iar Petru, răspunzând, a zis: Doamne, dacă ești Tu, poruncește să vin la Tine pe apă. El i-a zis: Vino. Iar Petru, coborându-se din corabie, a mers pe apă și a venit către Iisus. Dar văzând vântul, s-a temut și, începând să se scufunde, a strigat, zicând: Doamne, scapă-mă! Iar Iisus, întinzând îndată mâna, l-a apucat și a zis: Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoiți? Și suindu-se ei în corabie, s-a potolit vântul. Iar cei din corabie l-au închinat, zicând: Cu adevărat Tu ești Fiul lui Dumnezeu.” (Matei 14, 22-33)

„Și după șase zile, Iisus a luat cu Sine pe Petru și pe Iacob și pe Ioan, fratele lui, și i-a dus într-un munte înalt, de o parte. Și S-a schimbat la față, înaintea lor, și a strălucit fața Lui ca soarele, iar veșmintele Lui s-au făcut albe ca lumina. Și iată, Moise și Ilie s-au arătat lor, vorbind cu El. Și, răspunzând, Petru a zis lui Iisus: Doamne, bine este să fim noi aici; dacă voiești, voi face aici trei colibe: Ție una, și lui Moise una, și lui Ilie una. Vorbind el încă, iată un nor luminos i-a umbrat pe ei, și iată glas din nor zicând: Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în Care am binevoit; pe Acesta ascultați-L. Și, auzind, ucenicii au căzut cu fața la pământ și s-au spăimântat foarte. Și Iisus S-a apropiat de ei, și, atingându-i, le-a zis: Sculați-vă și nu vă temeți. Și, ridicându-și ochii, nu au văzut pe nimeni, decât numai pe Iisus singur. Și pe când se coborau din munte, Iisus le-a poruncit, zicând: Nimănui să nu spuneți ceea ce ați văzut, până când Fiul Omului Se va scula din morți.” (Matei 17, 1-9)

„În munte Dumnezeu se arată”. Duminica de astăzi, cea de a IX-a după Rusalii, este așezată sub acoperământul de har al Praznicului Schimbării la Față a Mântuitorului Iisus Hristos. Această îngemănare, în chip fericit, vine să accentueze și să aprofundeze învățăturile ce se desprind din capitolul al XIV-lea al Evangheliei Sfântului Matei, loc din care s-a extras pericopa evanghelică rânduie a fi citită astăzi în biserică.

Dincolo de faptele relatate, ceea ce ne atrage atenția în mod deosebit este dorința Mântuitorului Hristos de a se retrage, în anumite momente, în locuri singuratic și de a fi singur, doar El cu Dumnezeu. Astfel, la aflarea veștii că vărul Său Ioan a fost ucis de Irod, „Iisus, auzind, S-a dus de acolo singur, cu corabia, în loc pustiu” (Matei 14, 13), iar după săturarea mulțimilor ce L-au căutat și L-au aflat în locul unde Se retrăsese, „dând drumul mulțimilor, S-a suit în munte, ca să Se roage sin-

gur. Și, făcându-se seară, era singur acolo” (Matei 14, 23). De asemenea, în relatarea evanghelică a Schimbării la Față, Mântuitorul Hristos ia cu Sine pe cei mai credincioși dintre apostoli și se retrag în muntele Taborului singuri: „Iar după șase zile, Iisus a luat cu Sine pe Petru și pe Iacob și pe Ioan, fratele lui, și i-a dus într-un munte înalt, de o parte. Și S-a schimbat la față, înaintea lor, și a strălucit fața Lui ca soarele, iar veșmintele Lui s-au făcut albe ca lumina” (Matei 17, 1-2).

Și în alte pagini ale Noului Testament pustiul este prezent ca loc al lucrării lui Dumnezeu. Astfel, Sfântul Ioan Botezătorul propovăduiește în pustia Iudeii, botezând în râul Iordan (Matei 3, 1-17), Mântuitorul Hristos se retrage pentru patruzeci de zile pentru post și rugăciune în pustia Carantaniei, fiind apoi ispitit de diavol și pecetluit

Continuare în pagina 2

Pr. Ioan CURECHIAN

Din sumar

► Icoana Schimbării la Față a Mântuitorului pagina 3, Sorin Gheorghe Săplăcan

► Știri pagina 4

Muntele lui Dumnezeu

Urmare din pagina 1

biruința Lui asupra acestuia (Matei 4, 1-11), se roagă singur în Grădina Ghetisimani înaintea Pățimilor Sale (Matei 26, 36), pătimește în loc pustiu, în afara cetății (Evrei 13, 12).

După cele amintite mai sus, pustietatea se evidențiază a fi locul în care Dumnezeu mijlocește mântuirea omului, locul întâlnirii dintre om și Dumnezeu și, în același timp, locul în care Dumnezeu Se descoperă omului. Și totuși locul pustiu nu este de ajuns pentru a fi martorul unei teofanii. Ne-o dovedește aceasta viața Sfântului Proroc Moise. Descoperindu-Se acestuia în chipul unui rug ce ardea și nu se mistuia, Dumnezeu nu îi permite să se apropie de vedenie cu încălțăminte în picioare (Ieșirea 3, 1-5). Sfântul Maxim Mărturisitorul spune că prin aceasta învățăm „că sufletul trebuie să se desfacă cu putere de alipirea la toate cele trupești, când pornește prin contemplație pe drumul cunoașterii și înțelegerii celor mai presus de lume și să se înstrăineze prin lepădarea încălțămintelor, cu desăvârșire, de viața de mai înainte, atașată trupului”. Așadar, întâlnirea cu Dumnezeu cere omului o pregătire, o curățire sufletească și trupească prealabilă. În chip expres sunt cerute acestea de către Dumnezeu

înainte de a descoperi poporului Său Legea Sa în muntele Sinai (Ieșirea 19, 10-15).

Nefiind mărginit de timp sau spațiu și fiind pretutindeni prezent, Dumnezeu nu avea nevoie de un loc special în care să Se descopere omului. Și totuși marile Teofanii ale Vechiului și Noului Testament se petrec în pustietăți sau în munți. Datorită simbolismului său, muntele devine, prin excelență, locul arătării lui Dumnezeu, după spusa Patriarhului Avraam: „În munte Domnul Se arată” (Facere 22, 14). Prin greutatea cu care este escaladat, dar și prin vederile minunate de care are parte cel ce reușește să ajungă pe piscurile sale, muntele devine simbol al lepădării de lume și de toate poftele ei și al avântării sufletului în căutarea lui Dumnezeu pe cărările cele înguste și anevoioase ale virtuților. Răsplata este veșnică, căci celor care au săvârșit lucrarea cea anevoioasă a virtuții „le-a dat putere ca să se facă fiii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1, 12).

„Nu iubiți lumea, nici cele ce sunt în lume”. Întâlnirea cu Dumnezeu în locuri nelocuite, în pustietăți și munți, reprezintă pentru om o încercare și o provocare. Pentru a se întâlni cu Creatorul său omul trebuie să creadă în El. Este primul pas al libertății omului.

Pentru a răspunde chemării Domnului omul trebuie să renunțe la lume și la comoditatea ei și să ia calea ostenitoare a căutării Domnului. Doar în această stare Dumnezeu se poate descoperi omului, iar omul poate auzi glasul Său. Această ne-o arată Prorocul Moise când este nevoit să scoată cortul său din mijlocul poporului ce căzuse în idolatrie și să îl mute într-un loc curat în afara taberei, pentru ca Dumnezeu să poată să i se descopere din stâlpul de nor de unde îi grăia lui „față către față” (Ieșire, 33, 7-11).

Lepădarea de lume, cu toate ispitele ei este cerută tuturor oamenilor pentru mântuire, având un caracter obligatoriu. Pentru a nu se crea confuzie, trebuie amintit că în paginile Sfintei Scripturi cuvântul *lume* primește două sensuri diferite. În primul rând, se referă la universul creat, în centrul căruia este pus omul, și pentru restaurarea căruia S-a întrupat Mântuitorul (Ioan 3, 16-17). În al doilea rând *lumea* și cele lumești devin simbol al păcatului și al viețuirii păcătoase. „Nu iubiți lumea, nici cele ce sunt în lume. Pentru că tot ce este în lume, adică pofta trupului și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt de la Tatăl, ci sunt din lume” (I Ioan 2, 15-16), ne îndeamnă Evanghelistul Ioan. Lumea și faptele lumești sunt, deci, în opoziție cu

Dumnezeu și voile Sale: „prietenia lumii este dușmănie față de Dumnezeu” (Iacov 4, 4).

Această lepădare de lume, ca simbol al păcatului, presupune angajarea omului într-un efort ascetic voluntar de curățire și vindecare sufletească, și apoi de urmare a poruncilor Mântuitorului: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie” (Matei 16, 24). Sfântul apostol Pavel arată, de asemenea, că urmarea lui Hristos este condiționată de lepădarea de cele lumești: „Deci dar să ieșim la El, afară din tabără, luând asupra noastră ocară Lui. Căci nu avem aici cetate stătătoare, ci o căutăm pe aceea ce va să fie” (Evrei 13, 13-14). Acest efort ascetic este, în fapt, o căutare a vieții, căci având viața de la Dumnezeu și păstrând-o doar în comuniune cu El, orice întoarcere a omului de la Dumnezeu spre păcat înseamnă o renunțare la viață.

Pentru un creștin tot efortul ascetic al lepădării de sine este o urcare cu Hristos pe muntele Taborului. Căci păstrându-și sufletul curat, nealipit în chip pătimăș de nimic pământesc, ajunge să-L vadă pe Dumnezeu, mai întâi în taina inimii curățite de păcat (Matei 5, 8), iar apoi veșnic în Împărăția Sa.

Schimbă-te ai la Față în munte, Hristoase Dumnezeule, arătând ucenicilor Tăi Slava Ta, pe cât li se putea. Strălucescă și nouă, păcătoșilor, lumina Ta cea pururea fiitoare, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Dătătorule de lumină, slavă Ție.

(Tropar glasul 7 la Praznicul Schimbării la Față a Domnului)

Schimbarea la față a omului și a societății

Urmare din pagina 1

recunoaștere a Sa nu numai în calitate de Fiu al lui Dumnezeu, ci și recunoașterea celei de a doua calități a Sa, aceea de Fiu al Omului. Și de această dată, Dumnezeu Tatăl Îl recomandă pe Iisus Hristos lumii întregi, ca să fie ascultat, iubit și urmat.

Praznicul Schimbării la Față prilejuiește tuturor oamenilor șansa de a-și schimba propria sa înfățișare spirituală, duhovnicească. Acest eveniment este opusul a tot ceea ce înseamnă stagnare, imobilism și indiferență în viața personală a omului și a societății. Actul petrecut pe Muntele cel Sfânt reprezintă o piatră de hotar pentru existența omului pe pământ. El este garanția faptului, că omul are o șansă de a trece de la materie la spirit, de la aspectul trecător al vieții la cel veșnic, de la înțelegerea omului, ca ființă supusă exclusiv determinismelor materiei, și, că materia poate fi transfigurată, prin energiile sfințitoare și luminătoare ale Duhului Sfânt. Pentru aceasta, omul trebuie să facă experiența Taborului, adică a luminii și a strălucirii harului lui Dumnezeu. În acest sens, avem Biserica, ca cea care ne mijlocește această posibilitate a transfigurării proprii persoane în lumina lui Iisus Hristos. Avem Sfintele Taine ale Bisericii, prin care Iisus Hristos lucrează la „schimbarea la față” a omului și a lumii. Iar, dacă tot mai mulți oameni se „schimbă și ei la față” atunci și societatea în cadrul căreia trăim va fi una luminată și schimbată în frumusețea binelui și a adevărului, a iubirii, a păcii și a luminii lui Hristos.

Pașii concreți ai luptei pentru îndumnezeire

Scopul principal al monahului și întreaga luptă a asprei lui vieți de nevință țintește îndumnezeirea cea în Hristos, primind cercarea personală a împărtășirii în Duhul Sfânt cu harul îndumnezeitor al lui Hristos. Firea omenească îndumnezeită prin asumarea ei de către Cuvântul dumnezeiesc a arătat, la dumnezeiasca Schimbare la Față, posibilitatea de a cuprinde lumina nădăjduitei îndumnezeiri și prin urmare, Împărăția lui Dumnezeu este deja cunoscută și înfăptuită încă de aici. Lumina dumnezeieștii Schimbări la Față a Mântuitorului nu este alta decât lumina Împărăției Lui care s-a arătat prin El și continuă să fie transmisă oamenilor prin Duhul Sfânt. Această lumină o văd și monahii cei curați cu inima, pentru că treptat au trecut scara pocăinței și cu harul lui Dumnezeu au primit, ca luminați, dumnezeieștile luminări ale energiilor harului.

Deși pare îndrăzneată descrierea acestor înțelesuri înalte și a acestei stări mai presus de fire, mai cu seamă în generația noastră căldicică și slăbănogită, totuși ea nu încetează să fie scopul principal și, în același timp, dorul nostalgic și dorița întregii umanități, locul în care se sfârșește orice căutare și nedumerire a lumeștii incertitudini. În conștiința cauterizată a omului rătăcit și împletit de astăzi, pe care îl stăpânește și îl zdrobește deznădejdea, nu este exagerată și fără rost descoperi-

rea sistematică a acestei drepte orientări împotriva atâtor altor înșelări care biciuiesc în special tineretul. De aceea repetăm aici pe scurt modul în care poate fiecare om, dacă vrea, să ajungă la destinația lui.

Punctul de plecare este dreapta credință și pocăința. Ceea ce împreună-lucrează este harul lui Dumnezeu prin intermediul Bisericii, prin Sfintele Taine, prin dispoziția cea bună a inimii și împreună-lucrarea omului, prin ascultarea față de dumnezeieștile porunci. De asemenea, se cere o luptă neîncetată împotriva pricinilor păcatului și împotriva lui satana care silește dispoziția pătimășă a celui ce se pocăiește, fiindcă, din pricina vechilor obiceiuri, harul dumnezeiesc nu a pătruns încă în lăuntrul lui. După cum se cere o luptă și împotriva patimilor care încă îi umbresc și alegerea liberă. Stăruința în hotărârea cea bună de a păzi dumnezeieștile porunci și răbdarea în potrivnicii, care se numesc ispite, provoacă sporirea harului, care cu timpul nimicește pe omul cel vechi, patimile și poftele și îl zidește omul cel nou prin virtuți. Prin virtuți se desăvârșește caracterul și în general viața în Hristos. În acest punct începe starea cea mai presus de fire a sfințeniei, unde virtuțile sunt urmate de harisme și de simțirea pleneră în Dumnezeu. Prin luminarea dumnezeiescului har, omul primește descoperiri și se unește în chip de negrăit cu

dumnezeieștile energii necreate, gustând în chip potrivit îndumnezeirea lui cea mai presus de minte, care este împlinirea făgăduinței părintești a lui Dumnezeu. Eu am zis: dumnezei sunteți și toți fiii ai Celui Preaînalt (Psalmul 81, 6.). Și toți câți L-au primit le-a dat putere să se facă fiii ai lui Dumnezeu (Ioan 1, 12.).

Până aici ne-am referit pe scurt la partea practică a vieții celei după Hristos, precum și la rezultatele ei, ca să arătăm în continuare că acesta este în esență idealul monahului și ținta corespunzătoare personală a monahului. Dar nicicând, în nici un stadiu al vieții sale ascetice, monahul nu este individualist sau nesociabil, cum se răstălmăcește adeseori cu rea intenție.

(Gheron Iosif Vatopedinul, *Cuvinte de mângâiere*, Editura Marii Mănăstiri Vatoped, Sfântul Munte Athos, 1998, traducere de Laura Enache)

ȘTIRI

„Festivalului Românilor de Pretutindeni”

La poalele crucii și la umbra bisericii Parohiei Ortodoxe Arad-Grădiște 1, s-au adunat românii pentru a se bucura de faptul că sunt români. A opta ediție a „Festivalului Românilor de Pretutindeni” a avut loc în Arad, la acest sfârșit de săptămână, inițiatorul și coordonatorul acestui festival fiind P.C. părinte consilier Blaj Mihai Octavian.

Și în acest an, la acest eveniment au participat români nativi din Serbia (Timoc și Banatul Sârbesc), Republica Moldova (Chișinău), Ucraina (Ismail, regiunea Odesa) și Ungaria. Scopul acestui eveniment este acela de a crea legături între românii din jurul granițelor României, de cunoaștere a vieții cotidiene și problemelor cu care se confruntă, a drepturilor și libertăților pe care le au de manifestare a identității naționale, în țările de unde provin. Un alt scop al Festivalului a fost prezentarea frumuseții folclorului românesc de oriunde ar trăi românii.

Startul festivalului a fost dat pe platoul Catedralei Arhiepiscopale unde s-au adunat participanții, de aici plecând în Parada portului popular, cu icoane și drapele tricolore în mâini spre biserica parohială din Grădiște. Aici au fost așteptați de numeroși credincioși, în mijlocul lor având trei ierarhi: ÎPS Timotei Sevcicu, Arhiepiscopul Aradului, PS Siluan, Episcopul Românilor din Ungaria și PS Emilian Crișanul, Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Aradului. Alături de aceștia au fost și reprezentanți ai administrației locale.

A fost o seară de profundă trăire românească în care inimile tuturor celor prezenți s-au unit sub tricolor, într-o rugăciune și cântare comună a frumuseților acestui neam.

Partea artistică a festivalului a debutat cu imnul de stat intonat de fanfara „Sunetul Aradului” urmat de Polieleul Românilor și Hora unirii intonate de toți cei prezenți. În continuarea programului Corul „Unirea Grădișteană” al Parohiei Grădiște 1, condus de doamna profesoară Corina Teuca, a susținut un recital de cântece patriotice și prelucrări folclorice, urmat fiind de corul bărbătesc al Bisericii Ortodoxe Covăsânt, dirijat de domnul Marius Oneț.

Au urmat apoi programul artistic al invitațiilor care a dus un plus de culoare, frumusețe și trăire autentică românească, stârnind ropote de aplauze și lacrimi în ochii celor prezenți.

Un moment deosebit a fost prezența artistului Marius Ciprian Pop acompaniat de orchestra Rapsozii Zărândului condusă de către maestrul Petrică Pașca, acestora alăturându-se și artistele Cornelia Căprariu Roman și Malvina Nagy. Prezentarea programului artistic a fost realizată de către talentata actriță Angela Petrean Varjasi. Organizarea acestui eveniment a fost sprijinită de către Arhiepiscopia Aradului și Consiliul Județean Arad.

Seara s-a încheiat cu promisiunea revederii la ediția următoare, ediție ce va fi pusă sub semnul Centenarului Marii Uniri.

Slujire arhierescă și instalarea noului preot în Parohia Mândruloc

În Duminica a VIII-a după Rusalii, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, a fost prezent în mijlocul credincioșilor din Parohia Mândruloc, Protopopiatul Arad. Chiriarchul arădean a fost întâmpinat în fața bisericii de un sobor de preoți din care au făcut parte pr. Mureșan Teodor – Parohia Cicir, pr. Pele Silviu

Raul – Parohia Cruceni, pr. Vlad Oneț – preot capelan Penitenciarul Arad, pr. Bogdan Oneț – noul preot paroh al Parohiei Mândruloc.

Cu acest prilej Ierarhul alături de sobor, a săvârșit în biserica parohială cu hramul „Intrarea în Biserică a Maicii Domnului” Sfânta Liturghie în prezența autorităților locale și a unui număr însemnat de credincioși. Răspunsurile liturgice au fost date de corul de tineri a parohiei dar și de corul bărbătesc al Parohiei Ortodoxe Bocsig.

Cuvântul de învățătură al Chiriarchului a fost pus sub titlul „Copilărie minunată” (cf. citirilor scripturistice ale duminicii: I Cor. 1; Matei 14), care prin virtuțile ei arată lucrările minunate ale lui Dumnezeu spre binele oamenilor. Astfel, istorisirea săturării mulțimilor de către Mântuitorul la Sfântul Ev. Ioan (cap. 6) menționează că cele cinci pâini și doi pești pentru înmulțirea minunată de către Domnul au fost ofrandă unui băiat. Marea minune prefigurând Sfânta Euharistie lămurește mai mult faptul cum înlăturarea dezbinărilor și unitatea oamenilor în cele materiale ca și comuniunea lor cu Dumnezeu în cele spirituale cere virtutea cuminenței și nevinovăției copiilor cărora aparține moștenirea pământului și de asemenea a împărăției lui Dumnezeu, a subliniat Înaltpreasfințitul Sa.

La finalul Sfintei Liturghii, cu binecuvântarea și în prezența Înaltpreasfințitului Părinte Timotei, părintele Flavius Petcuț, protopopul Aradului, a oficiat instalarea noului preot, în persoana Preacucernicului părinte Bogdan Oneț care este și fiu al acestei parohii. Acesta i-a înmănat noului preot Sfânta Evanghelie, Sfânta Cruce și cheia bisericii, evidențiind simbolismul acestora pentru cel cărui se încredințează.

Noul preot al Parohiei Mândruloc, părintele Bogdan Oneț, a adus mulțumire Bunului Dumnezeu pentru toate darurile pe care le-a revărsat cu îmbelșugare peste persoana sa, mulțumind, în același timp, cu recunoștință, Înaltpreasfințitului Părinte Timotei pentru noua misiune preoțească încredințată, asigurându-l de dragostea și prețuirea pe care i-o poartă întreaga sa familie, arătând că încrederea acordată dorește să-i răspundă cu slujire rodnică și cu bună-chivernisire.

Totodată, noul preot a adresat cuvânt de mulțumire și Preaonoratului părinte protopop, preoților slujitori, Consiliilor parohiale din actuala și vechea parohie, oficialităților locale și tuturor credincioșilor din Bocsig și Mândruloc ce au dorit să-i fie aproape la acest eveniment important din viața sa.

Slujire arhierescă în noua biserică din Cartierul Silvaș-Cadaș

În duminica a VIII-a după Rusalii (Înmulțirea pâinilor), Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Aradului, a săvârșit Sfânta Liturghie arhierescă în Parohia Arad – Șega I, la biserica „Sfântul Proroc Ilie” din cartierul Silvaș-Cadaș, al municipiului Arad. Din sobor au făcut parte Pr Silviu-Nicolae Faur, consilier administrativ-bisericesc, Pr. prof. dr. Constantin Rus, profesor la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Ilarion V. Felea” din Arad, Pr. Aurel

Bonchiș, parohul acestei parohii și diacon Mircea Proteaș. În cuvântul de învățătură, Ierarhul a vorbit celor prezenți despre hrana cea spirituală cu care ar trebui să ne hrănim sufletul nostru. Prin participarea la Sfânta Liturghie, la Tainele Bisericii și la celelalte slujbe avem posibilitatea să ne hrănim sufletul ascultând cuvântul lui Dumnezeu și tâlcuirile scripturistice, iar mai apoi ne împărtășim cu „pâinea cea cerească” spre vindecarea sufletului și a trupului, spre iertarea păcatelor și dobândirea vieții celei veșnice. Acestea le dobândim doar în Biserică și ne dăm seama de acest lucru văzând că Hristos nu a dat pâinile direct mulțimilor, ci prin intermediul Apostolilor, în mâinile cărora se înmulțeau pe măsură ce se împărțeau, ei devenind „iconomi ai tainelor lui Dumnezeu” (cf. I Cor. 4, 1). Înmulțirea pâinilor simbolizează fără îndoială binefacerile pe care Hristos-Dumnezeu le răspândește continuu asupra lumii prin Sfânta Sa Biserică și prin Sfintele Taine și Ierurgii. Cele cinci pâini, simbolul celor cinci prescuri, hrănesc și satură spiritual omenirea de două mii de ani și o vor hrăni până la sfârșitul veacurilor, a subliniat Preasfințitul Sa.

La finalul Sfintei Liturghii, părintele paroh Aurel Bonchiș, a mulțumit Ierarhului pentru binecuvântare și împreună slujire în această nouă biserică. Preasfințitul Părinte Emilian, la rândul său a mulțumit părintelui paroh pentru invitație și a dat îndrumările necesare pentru continuarea șantierului noii biserici din acest cartier pentru ducerea la bun sfârșit.

Ziua Imnului Național, sărbătorită la Arad

Ziua Imnului Național a fost marcată, sâmbătă, 29 iulie, la Arad printr-un ceremonial militar și religios, la care au participat reprezentanți ai administrațiilor locale și județene, ai instituțiilor deconcentrate, ai partidelor politice, precum și veterani.

Manifestările dedicate Imnului Național al României au debutat sâmbătă dimineața, la ora 9.00, prin oficierea unei slujbe religioase de către PS Emilian Crișanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Aradului, în prezența ÎPS Timotei Sevcicu, Arhiepiscopul Aradului, a oficialităților centrale și locale, a reprezentanților instituțiilor de bază ale municipiului, a celor două universități și a oamenilor de cultură ai urbei.

Programul a continuat cu o scurtă alocuțiune privind simbolistica versurilor Imnului național al României, susținută de reprezentantul Muzeului Județean Arad. Manifestările s-au încheiat cu intonarea Imnului național de către întreaga asistență.

La eveniment au participat și domnul Mihai Fifor, Ministrul Economiei, doamna Florentina Horgea, Prefectul Aradului, doamna prof. univ. dr. Ramona Lile, Rectorul Universității Aurel Vlaicu din Arad și alții.

Ceremonialul și manifestările evocatoare dedicate acestui eveniment național au fost organizate de Instituția Prefectului, Consiliul Județean, Primăria Municipiului Arad, Comandamentul Garnizoanei, precum și de Arhiepiscopia Aradului.

(Știrile au fost preluate de pe site-urile episcopiaradului.ro și basilica.ro)

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului
Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CRISTINEL IOJA
Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Pr. CAIUS CUȚARU
Administrație: Pr. FILIPALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:

Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad
Tel/Fax: 0257-285.855, calea.mantuirii@yahoo.com
Tipărit la Poudique srl Arad.
ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu
Costul unui abonament este de 50 lei anual.